

כתיבה על מחול – באריכות ובקצרה

לין מטלוק-ברוקס

על מחול וראיונות עם אמנים, שבעקבותיהם יצאתי לטיולי גלישה ארוכים באתרים, מובלת מנושא אחד למשנהו בעקבות סקרנותי. מעניין לציין שכתב־עת זה חדל באחרונה, במידה רבה, לפרסם מאמרי ביקורת על הפקות. סיקור מחול במתכונת פופולרית הולך ונעשה זמין באופן מקוון. אתרי אינטרנט על מחול יכולים לספק לקהל ביקורת או פרשנות מעמיקה בזמן הנכון ולהזמין תגובות מבוססות-בלוגים מהקוראים.

כמובן, במקרים מסוימים אתרי אינטרנט נגועים במשוא פנים אישי, בדעות המבוססות על שיקולים אישיים ולא ענייניים ובמידע מוטעה, אבל ליקוט זהיר יאפשר למצוא עיתונות מחול מקוננת טובה.⁵ חשוב לציין שאחד מכתבי־העת המדעיים בשפה האנגלית הוא זה שבו אני עובדת כעורכת־שותפה לצדה של ג'ואלין מגלין (Joellen Maglin), *Dance Chronicle: Studies in Dance and the Related Arts* (ראו ציור 1) ויש, כמובן, כמה כתבי־עת אחרים.⁶ לבסוף, בין ההוצאות לאור שפרסמו לאחרונה ספרי מחול מדעיים באנגלית ראוי להזכיר את Cambridge, Oxford, University of Illinois, University of Florida, Wesleyan, Cambria ו-Mellon.

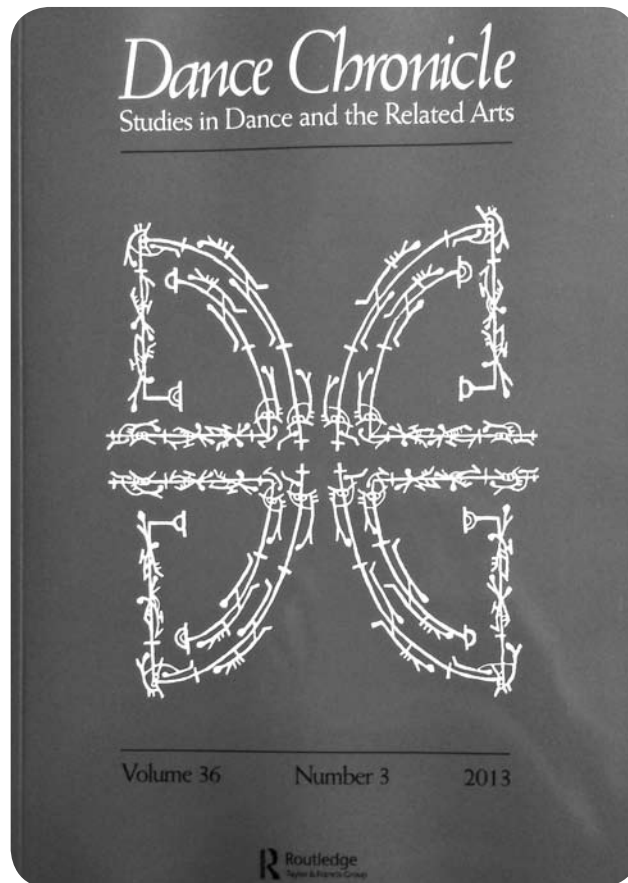
כמי שקוראת וכותבת הן בעיתונות הפופולרית והן בכתבי־עת מדעיים, אני יכולה להעריך את נקודת המיקוד של כל תחום ואת אופן העברת המידע שמיחד כל אחד מהם. ככתבת של כתב העת *Dance Magazine* בפילדלפיה, כתבתי ביקורות על מופעים וכתבות על אמנים מקומיים משנת 1984 ועד 1987, ואז עזבתי את העיתונות עד שנת 2011.

באותה שנה התחלתי להשתתף ב-thiNKing DANCE (להלן TD), מקור מבוסס-אינטרנט לחלוטין, משכיל ומעמיק על מחול, שלדברי העורכת המייסדת שלו, ליסה קראוס (Lisa Kraus), "נוסד כדי לעודד שיה על מחול ולפתח את המיומנויות של כתבי המחול באזור פילדלפיה."⁷ בצוות הכתבים המשתתפים בכתב־העת המקוון נכללים אנשי מקצוע ותיקים, ובצדם סטודנטים באוניברסיטאות. כולם נבחרים אחרי

מכיוון שאני בקיאה בפרסומים בשפה האנגלית, אצטט דוגמאות שנלקחו מהבסיס הרחב הזה, שעשוי להיות מוכר גם לכם. בצד הפופולרי, הפרסומים השונים של DanceMedia, LLC הם דוגמאות טובות: *Dance Magazine*, *Dance Spirit*, *Pointe* ו-*Dance Teacher* מגישים לקוראים האמריקנים דיווח עיתונאי

עבודתי ככתבת מחול וכעורכת מחול, אני מוקסמת מיחסי הגומלין בין תנועה לשפה. במאמר זה אני דנה בכתיבה על מחול משני היבטים: ההיבט העיתונאי וההיבט המחקרי. הרעיונות המובאים כאן מבוססים בראש ובראשונה על ניסיוני האישי בשני תחומים אלו, ולכן אסכם בקצרה את מעורבותי בכל אחד מהם. אבל ראשית הנה כמה הגדרות פשוטות.

המדיום העיתונאי "מגיש... מידע, במתכונת חדשותית, לקהל הצורך עיתונים, ירחונים, תחנות רדיו או טלוויזיה, או אינטרנט".¹ אמצעי תקשורת אלו משתמשים, בדרך כלל, בשפה נגישה לקוראים (או למאזינים), ובכלל זה לאלה מהם החסרים כל רקע בנושא הנדון; מקורות אינם מצוטטים בצורה פורמלית; והחומר מוגש בפורמטים קצרים ומושכים יחסית. מחקר אקדמי, לעומת זאת, מפורסם בדרך כלל במתכונת ארוכה למדי, בכתבי־עת ובהוצאות לאור אקדמיים, לאחר שעבר בקרת עמיתים. "המטרה העיקרית של כתב־עת (או ספר) מדעי היא לדווח על מחקר מקורי או על ניסויים, כדי להפוך מידע כזה לזמין לשאר העולם המדעי".² בעבודות מדעיות מתפרסמים זהותו של המחבר, מומחה מלומד מאוד בתחום, אשר קשריו נמסרים בפרסום; המקורות, שרבים מהם ראשוניים, מצוטטים באופן מדוקדק; והשפה תואמת את התחום המקצועי שבו עוסק המחקר. באופן הניסוח של עבודות כאלה מקופלת ההנחה שלקוראים יש רקע טכני כלשהו בתחום.

(רפורטז'ה) על תחום המחול.³ אני מנויה על *Dance Magazine*, מגזין האהוב עלי בזכות התמונה הרחבה שהוא מספק לי מהנעשה בסצינת המחול ברחבי העולם ובגלל הידיעות על ספרים, סרטי וידיאו, להקות ואמנים שאותם ייתכן שארצה להמשיך לחקור. הדיונים שמובאים במגזין בענייני טכניקה והוראת מחול מועילים לפעמים גם בקורסים שבהם אני מלמדת. האתר *Dance Magazine*⁴ מציע סרטי וידיאו

עולם המחול זקוק לשני סוגי כתיבה אלו – הכיסוי המידי של המתחולל בקהילות המחול, ההיזון החוזר לאמנים, המידע לצופים הפוטנציאליים והנגיעה לקרובים לתחום; ליקוט מידע מושכל ושימוש במסגרות תיאורטיות שמתייחסות לנושאים מורכבים מאפשרים את תפישת המחול על רוחבו ועומקו כצורה של תקשורת אנושית. כפי שאני מקווה להבהיר במאמר זה, אני שמחה להיות פעילה בשני העולמות, כקוראת וככותבת.

שהגישו הצעות תחרותיות. קבוצה זו של כתבים משתתפת בסדנאות ארוכות שבהן מתארחים כתיבי מחול נודעים (ביניהם: Deborah Jowitt, Elizabeth Zimmer, Wendy Perron, Suzanne Cabonneau, Claudia LaRocca ואחרים), במפגשים חודשיים של ביקורת-עמיתים, ובדיאלוגים משמעותיים בין עורך למחבר. בשנתו הראשונה פרסם TD מעל ל-200 מאמרים ומשך תשומת-לב לקהילת המחול הנמרצת והמגוונת של פילדלפיה. בגלל ירידה במימון הואט במידת מה קצב ההוצאה לאור בשנה זו, השנייה במספר, ועם זאת הוא ממשיך להיות יציב למדי.

מאז עלייתו של TD לרשת, באוקטובר 2011, פרסמתי בו ביקורות על הופעות, ראיונות עם אמני מחול, מאמרים על תוכניות של מוזיאונים הקשורות למחול, שיחה ביני לבין כתב נוסף של המגזין וכמה "קטעי מחשבה" ("think pieces"). אלו האחרונים עולים מתוך רעיונות על מחול בקנה מידה גדול, שראוי לעיין בהם ושעשויים להניע קוראים לחשוב על הנושא ולהגיב, כך אנו מקווים, בבלוגים הזמינים להם. לצד הכתיבה ערכתי כ-40 מאמרים – כולם פרי עטם של כתיבי TD אחרים – וכעת אני עוזרת במשימות אדמיניסטרטיביות כמו הטלת משימות מערכתיות על כותבים – וכן בהובלת כתיבה קבוצתית ומפגשי דינונים. אני מודעת לכך שהיתרונות שמעניקה לי העבודה עם TD אינם אופייניים בהכרח לכלים עיתונאיים אחרים: TD הוא פרסום ייחודי בכמה אופנים, שיתחווה להלן.

בתחום המחקר היו לי לא מעט פרסומים לאורך יותר מ-30 שנה: כמה ספרים ומספר רב של מאמרים, בראש ובראשונה על ההיסטוריה המוקדמת של המחול האירופי וההיסטוריה המוקדמת של המחול האמריקני. עסקתי גם בתימות (נושאים) של ניתוח תנועה. שני כתבי-עת אקדמיים שערכתי הם *Dance Research Journal*, המפורסם על ידי הקונגרס על מחקר במחול (Congress on Research in Dance) (ראו ציור 2), תפקיד שמילאתי במשך שש שנים; ו-*Dance Chronicle: Studies in Dance and the Related Arts*, שבו אני עורכת-שותפה מאז 2007. הצגתי מאמרים וארגנתי פאנלים בכנסים מדעיים רבים. הייתי גם מארגנת כנסים וחברת דירקטוריון בארגונים מדעיים כמו *Congress on Research in Dance* ו-*The Society of Dance History Scholars*. לפיכך יש לי היכרות משמעותית וניסיון לא מבוטל בעולם מחקר המחול האקדמי. מכיוון שכיום אני פעילה בשני העולמות (הפופולרי והמחקרי), אני מהרהרת בהבדלים בין סוגי הכתיבה בכל אחד מהם, בוחנת מדוע אני סבורה שכל אחד מהם חשוב ובודקת מהן הסיבות שבגללן אני אוהבת לעבוד בסביבות

השונות האלה ומוצאת שהן לא רק משלימות זו את זו, אלא גם מעניקות תמיכה הדדית האחת לאחרת.

ראשית, ניתוח ההבדלים: עבודות מחקר אפשר, כמובן, לפרסם בפורמטים ארוכים יותר מאשר מאמרים עיתונאיים. במדור המחקר של *Dance Chronicle* אנחנו מפרסמים בדרך כלל מאמרים באורך של בין 8,000 ל-12,000 מילים (אנחנו מפרסמים גם מאמרים קצרים יותר – רשימות ביקורת, מאמרי הנצחה ודיווחים על מקורות ארכיוניים או ממקורות בספריות). ב-thINKing DANCE יש לנו הנחיות קשוחות בכל הנוגע למספר המילים של כל פורמט: מאמרי ביקורת מונים 600 מילים בקירוב, ראיונות 800 מילים ו"קטעי חשיבה" 1,000 מילים. יש כמה יוצאים מן הכלל, אולם הכלל הוא – צמצום. מחקרים נכתבים מתוך כוונה לטפל בנושא לעומק, לבחון

את כל ההיבטים והניואנסים שקשורים אליו, הבאה בחשבון של מגוון נקודות מבט והתייחסות לספרות אחרת המטפלת באותו נושא. בכתיבה עיתונאית, המשאלה היא תמצות. לשאיפה הזאת ניתן ביטוי תמציתי באמירה הידועה של המבקרת והמורה אליזבת זימר (Elizabeth Zimmer)⁸; שגם כתיבי TD שמעו מפיה בסדנה שלה "תהרגו את התינוקות שלכם". במלים אחרות, אל תיקשרו למה שכתבתם, ערכו את עצמכם ללא רחמים, כדי שמאמרכם יכיל רק את השורות הרצות והמהותיות ביותר. בדרך כלל, אני מוצאת שלאחר שערכתי רשימה או מאמר כדי לעמוד בהנחיות בנוגע למספר המילים, מתקבלת גרסה טובה בהרבה מהגרסה הארוכה יותר – ולא הייתי בוחרת לחזור לאחור.

שתי צורות הכתיבה דורשות דיוק, כמובן, אבל מדובר בסוגים שונים של דיוק. בעבודה אקדמית

מחקרית עלינו להיות מדויקים בבחירת המונחים, בהצגת הממצאים, בלוגיקה המולוכה למסקנות. בעיתונות, בחירת המידע שאותו אפשר להעביר כדי להבהיר את הנקודה שלך דורשת דיוק מסוג אחר: מה אני חייב לומר כאן, על מה אפשר לוותר, איזו/אילו מלה/מלים יכולה/יכולות להביע את התחושה שהתעוררה בך באופן מדויק? סוג זה של צמצום הוביל אותי, באופן מפתיע, לסגנון כתיבה פיוטי, הכולל שימוש בדימויים, העמדת מלים קרובות זו לצד זו ואפילו מבני משפט, שבדומה לשירה מעבירים מגוון ועומק משמעותיות במספר מילים מצומצם. למרבה המזל, העורכים והכתבים של thINKing DANCE בחרו במודע ולאחר דינונים רבים לפתוח את כתיבתנו לכיוון זה, אשר לדעתי מעניק לכמה מהמאמרים תחושה של צער עמוק, יופי או הומור יוצאי דופן בעיתונות. הבדלי הגישה בין כתיבה פופולרית לכתיבה מחקרית נובעים, בין השאר, מכך שזה זמן רב התקן לכתיבה מחקרית הוא אובייקטיביות, בעוד שבעיתונות העוסקת באמנויות, ההכרה בנוכחות הכתב/הצופה היא בלתי נמנעת. החוויה שחווה אדם בהופעה היא ללא ספק אינדיבידואלית, אישית, גם אם מבקרים שקדנים ועיתורי ניסיון מביאים לעבודתם השכלה רבה ויכולת הקשבה גבוהה. כשאני עוסקת במחקר על ההיסטוריה של המחול, אני מנסה להשיל את הרגישויות העכשוויות שלי, לשקוע בזמן ובמקום שאליהם מתייחס המחקר ולהיכנס לסוג של עיסוק הרמנויטי (פרשני), שמציב אותי "בכיוון שלי" אלו שאותם אני חוקרת. אני מביאה רגישות זו לעבודתי כמבקרת וכמראיינת, אבל אני משלבת בה גם את הכישורים הביקורתיים והתחושתיים שלי, כדי להבין ולהעריך את העבודה שעל הפרק. עיסוקים אלו אינם מנוגדים זה לזה. נכון יותר לתאר אותם כרצף, או כהליך זיגזג, של להיות בתוך הנושא הנחקר ומחוץ לו, תוך שאני שוקלת את הקשר שלי או את הפרספקטיבה שלי בכיוון זה או אחר, לפי מה שנראה לי מתאים.

ההחלטות שאני מקבלת בעניין זה מושפעות מהעובדה שבעבודתי על ההיסטוריה של המחול אני מתבוננת על נושאים מהעבר – בדרך כלל מדובר בעבר כה רחוק, שאין אפשרות לערוך ראיונות או מפגשים בלתי אמצעיים עם מושאי המחקר. בעבודתי כמבקרת מחול וכעיתונאית אני עוסקת בפעילויות של אנשים חיים, המתרחשות בהווה. כך נוצר היפוך בקטגוריה של אובייקטיביות/סובייקטיביות, מפני שמפגש עם המוזרות של העבר, שהוא חלק מהחוויה הנלווית למחקר היסטורי, מפגיש אותי עם הסובייקטיביות שלי באופן שהופך את המחקר היסטורי למרגש, מאיר עיניים, מפגש עם "האחר"¹⁰. בכתיבה העיתונאית שלי אני חולקת את ההווה עם מושא הכתיבה שלי (הופעה, אמן, סיפור חדשותי), כך שלשני הצדדים השותפים למפגש יש תפישות וחוויות משותפות רבות. במקרה זה, כדי להיות ביקורתית כיאות עלי

להיות מודעת לתפישות הטבועות בי באופן עיוור בזמן הכתיבה. לשם כך נדרשת מידה של אובייקטיביות, או יכולת להרחיק את עצמי מציפיותי ומתפישותי, כדי שאוכל להשתמש בקריטריונים ביקורתיים ולשאול שאלות של חוקרת על החומר הנבדק.

הבדל משמעותי בין שני סוגי הכתיבה קשור למשך העבודה. בסוג אחד הכותב נרתם לפרויקט ארוך-טווח, ואילו הסוג האחר ממומש מיידית. רוב חוקרי המחול מכירים את אופן ההתקדמות הזה: ראשית, תקופה שבה שאלת המחקר נהרית ומתחילה להתפתח; לאחר מכן, בניית כיווני מחקר ראשוניים; אחר כך, תקופה של תחקיר מדעי במלוא מובן המלה, שיכול לארוך שנים ועשוי להוביל לשינויי כיוון מפתיעים או לחילופי פרספקטיבה שאי אפשר לצפות מראש; לאחר מכן, תהליך דקדקני של חיבור רשימת הממצאים, כמו רשימת מלאי של בעל מטמון – שוב עניין של חודשים או שנים, תלוי באופי העבודה שעל הפרק; ולבסוף, המאמץ למצוא הוצאה לאור ולפרסם את העבודה. לדוגמה, כעשר שנים חלפו עד שהספר שלי על ג'ון דורנג (John Durang) ראה אור (ראו ציור thInKing DANCE שלי,¹¹ בעבודה העיתונאית שלי, 3). בדרך כלל מפרסם את המאמר שלי ארבעה עד חמישה ימים ממועד הכתיבה. בזמן הזה המאמר עובר תחת ידיהם של שני עורכים, המלמטים אותו עד שהוא מקבל צורה מספקת. המהירות שבה מתפרסמת עבודתי גורמת לי הנאה רבה, משב רוח מרענן בהשוואה לזמן הרב, חלקו הגדול בבדידות, שדורש המחקר האקדמי שלי.

זה עתה ציינתי שכל מאמר המתפרסם ב-TD עובר תחת ידיהם של שני עורכים, "העורך הראשון" ו"העורך הסופי". דבר אינו עולה לאתר אם לא עבר עריכה כפולה, המבטיחה כתיבה וחשיבה ברמה ובאיכות שכמותן אפשר למצוא רק במעט פרסומים עיתונאיים (או אפילו אקדמיים) אחרים. עבדתי ב-TD בתפקידים של מחברת, עורכת ראשונה ועורכת סופית. שיטת עבודה זו לבדה – שלושה מוחות שחושבים על מאמר אחד והמחבר, העורך הראשון והעורך הסופי מחליפים ביניהם דוא"ל, משתפים זה את זה במחשבותיהם באמצעות Google-docs או מנהלים דיונים טלפוניים מדי פעם – יוצרת תחושה של שותפות. אבל אנחנו חולקים תחושת שותפות גדולה יותר. כתיבתי TD ועורכיו נפגשים פעם בחודש, ובמקרים מסוימים פעמיים בחודש, לערב של דיונים. אחת המשימות שמוטלות עלינו במפגשים אלה היא לבחור מה יהיו הסיפורים שיעלו לאתר בעתיד הקרוב. אנחנו מחפשים מגוון של צורות כתיבה – מאמרי ביקורת, ראיונות, ידיעות חדשותיות, רשימות מקדימות לקראת עלייתו של מופע כלשהו, "קטעי חשיבה" או כל פורמט אחר שאנו מוצאים לנכון להשתמש בו. אבל נקודה

חשובה יותר במפגשים אלו היא הדיונים הפילוסופיים והפרקטיים שמתקיימים בהם בכל הנוגע לכתיבה; אנו מקבלים על עצמנו תרגילים של צפייה וכתיבה; אנחנו חולקים את עבודתנו בקבוצות קטנות; ואנחנו מלמטים את כתיבתנו. אנחנו באמת חושבים על נושאים לכתיבה הנוגעים למחול וגם "מכתימים בדיו" (כותבים בעט על נייר) בעניינים אלה. אחת לפרק זמן מסוים אנחנו יוצאים לסדנאות של סוף-שבוע עם סופרים או אמנים מובילים, שבהן עומדת לדיון הכתיבה שלנו. הביקורת בסדנאות אלה רצינית, לפעמים משעשעת ולעתים קרובות מאירת עיניים. הן מרחיבות את מעגל הקהילה של האתר; בדרך כלל, חלק מהסדנה פתוח לציבור, וכך מתרחב המעגל אפילו יותר. באתר עצמו יש אופציה של בלוג, המכניסה יותר מעורבות ופרשנות ציבורית. לצורך זה נפתח ערוץ "הכיכר הציבורית" (Public Square) בעמוד הבית, שבו מועלות שאלות פרובוקטיביות המתייחסות לתגובות הקוראים. דוגמאות לנושאים שנידונים ב"כיכר הציבורית": "מדוע לראות אמנות חיה", "אז אתה חושב שאתה יכול להבין מחול עכשווי, או שאינך יכול?" "אמנות, אהבה ומשפחה".²¹

ומה בנוגע לתחושת הקהילתיות בכתיבה אקדמית מחקרית? מניסיוני, הבדידות בעבודה מסוג זה גדולה הרבה יותר. גם אם לעתים קרובות היא בלתי נראית, יש קהילה מורחבת של חוקרים אחרים שאני מודעת אליהם, של ספרנים ואנשי ארכיון שעוזרים לי במחקרי, לפעמים באמצעים אלקטרוניים וממרחק רב ולפעמים באופן אישי. לעתים קרובות, העורך או העורכת של הפרסום האקדמי המוציא לאור את עבודתי הם אנשים שמעולם לא פגשתי והעבודה המשותפת אתם נעשית בדרך כלל ממרחק, גם אם במקרים רבים היא יעילה ותומכת. השתתפות בכנסים היא דרך להעניק פן אישי למפגשים אקדמיים אלו. אני מייחסת ערך רב למפגשי פנים אל פנים אלו, בעיקר מכיוון שעולמנו הולך ונעשה תלוי באמצעי תקשורת אלקטרוניים. אף על פי שחלק מהעבודות האקדמיות מעוררות תגובה, אם במתכונת של מכתבים לעורך ואם כמאמרים החולקים על

עמדת החוקר או מפתחים את עבודתו בכיוונים חדשים, כנסים מאפשרים מאבק ער בין רעיונות וחילופי מידע בחוגים האקדמיים. לרוע המזל, רובנו יכולים להשתתף לכל היותר בכנס אחד או שניים בשנה, אבל אלה הזדמנויות חשובות לטיפוח קהילות מדעיות תוססות.

אסיים בכמה הגיגים על חזרתי לכתיבה עיתונאית והשפעתה על עבודת המחקר שלי, ומן העבר השני על התפקיד שמילאו היסודות האקדמיים שלי בעבודתי ב-TD. ראשית, השפעת ניסיוני העיתונאי על הכתיבה: היא נעשתה הדוקה ומצומצמת יותר, והנוסח הקצר שמתירה העיתונות חייב אותי בבחירת מלים מדויקת יותר. היום אני מעדיפה כתיבה יותר תמציתית בכל המקרים, גם בעבודתי עם סטודנטים. ללא ספק הושפעתי מעידודה של אליזבת זימר (Elizabeth Zimmer) להשתמש בפעלים אקטיביים במקום בצורות ביטוי פסיביות, אף על פי שגישתי לעניין זה אינה דרקונית. אני נהנית מהעבודה המשותפת עם מחברים על רשימות או מאמרים קצרים שאנו מסתנים, יחד, למיניאטורות בעלות מבנה דק שלוכדות את המהות של תנועה, חוויה והקשר. פיתחתי תחושת צניעות כלפי הכתיבה שלי, מאחר שהיא עוברת תחת ידיהם של שני עורכים, שלכל אחד מהם יש הצעות או שאלות שבדרך כלל מביאות לכך שהתוצאה הסופית היא שעבודתי מוגשת לקורא במתכונת חזקה יותר – גם אם לפעמים אני מעדיפה לשמור על הנוסח המקורי ולא לקבל את הצעות העורך. הדיון על הכתיבה ועל אמות מידה לאיכות והשיתוף המיידית בחוויות כתיבה וביקורת חיזקו את הציפיות שלי לכתיבה טובה – שלי ושל אחרים, ובכללם הסטודנטים שלי במכללה (כפי שצינתי קודם, אני מודעת לכך שרק בכלי תקשורת מעטים אחרים נהנים הכותבים והעורכים מיתרונות כאלה).

מצד שני, עבודתי כהיסטוריונית-מחול משאירה אותי מושרשת בהקשר ובאופן זה היא מעשירה את כתיבתי ב-TD. דוגמה לכך אפשר למצוא במאמר "Love Beyond the Grave: a Giselle Fan and Neophyte Talk" ("אהבה

השוואה תמציתית בין שני סוגי הכתיבה

כתיבה מחקרית	כתיבה עיתונאית
נוסח ארוך	נוסח קצר
עומק	תמציתיות
דיוק	פיוטיות
אובייקטיביות	סובייקטיביות
עיסוק הרמנויטי/פרשני	עיסוק ביקורתי
עבר	הווה
ארוכת-טווח	קצרת-טווח
קהילה פזורה ומרוחקת	קהילה מיידית ובהישג יד

in Dance Research, ed. Sondra Horton Fraleigh and Penelope Hanstein (Pittsburgh: University of Pittsburgh Press, 1999), 162–87.

¹¹ Lynn Matluck Brooks, John Durang: Man of the American Stage (Amherst, N.Y.: Cambria Press, 2011).

¹² See these topics at: <http://thinkingdance.net/articles/2013/08/02/P.S.-32-Why-See-Live-Art>, <http://thinkingdance.net/articles/2013/06/17/P.S.-31-So-You-Think-You-CAN-or-CANT-understand-contemporary-dance>, <http://thinkingdance.net/articles/2013/04/01/P.S.-30-Art-Love-and-Family> (all accessed November 19, 2013).

¹³ See <http://thinkingdance.net/articles/2012/11/03/Love-Beyond-the-Grave-A-Giselle-Fan-and-Neophyte-Talk> (accessed November 19, 2013).

¹⁴ Some of the "think pieces" I have published include "Critical Moments": Four Centuries of Dance Journalism," <http://thinkingdance.net/articles/2012/08/08/Critical-Moments-Four-Centuries-of-Dance-Journalism>; "Noguchi's Garden Dance at the Philadelphia Museum of Art", <http://thinkingdance.net/articles/2012/06/11/Noguchis-Garden-Dance-at-the-Philadelphia-Museum-of-Art>; and "Ballet Simulcasts: The Joffrey Premiere," <http://thinkingdance.net/articles/2012/02/10/Ballet-Simulcasts-The-Joffrey-Premiere> (all accessed November 19, 2013).

פרופ' לין מטלוק-ברוקס ייסדה ב-1984 את תוכנית המחול בפרנקלין ומרשל קולג' בפנסילבניה (College Marshall & Franklin). היא מומחית בניתוח תנועה, היסטוריונית של מחול, כוריאוגרפית פעילה, מרצה ומנהלת של חוג המחול שייסדה. מטלוק-ברוקס חיברה כמה ספרים ומאמרים רבים על מחול. מאמרי ביקורת שלה מתפרסמים ב-*Dance Magazine*, ערכה את *Dance Research Journal* וכיום היא עורכת שותפה של *Dance Chronicle*. ב-2007 קיבלה את פרס Bradley R. Dewey Award על הצטיינות במחקר.

al.net/Manuals%20Volume%201/volume1_02.htm (accessed May 12, 2013).

² Cornell University Library.

³ Entryways to these magazines are available at www.dancemediacom.com/ (accessed May 12, 2013), and each is available in hard copy as well.

⁴ See www.dancemagazine.com (accessed May 12, 2013).

⁵ Websites for some such sources (all accessed May 12, 2013), are: www.culturebot.org/, www.dcd.ca/dialogues.html, www.culturekiosk.com/dance, www.danceinsider.com/, www.danceviewtimes.com/, <http://www.artsjournal.com/dancebeat/deborah-jowitt/>, www.movementresearch.org/blog/, www.worlddancereviews.com/dance/view.php?page=reviews&id=1, and www.thinkingdance.net.

⁶ Websites for these journals (all accessed May 12, 2013), are listed below in order of their listing in the text: www.tandfonline.com/toc/ldnc20/current#.UY-rsis4UvEjournals.library.wisc.edu/index.php/screendance, www.ndeo.org/content.aspx?page_id=22&club_id=893257&module_id=53093, journals.cambridge.org/action/displayJournal?jid=DRJ, www.iadms.org/displaycommon.cfm?an=1&subarticlenbr=47, and ausdance.org.au/publications/details/brolga-an-australian-journal-about-dance.

⁷ See www.thinkingdance.net/about/ (accessed May 12, 2013).

⁸ On Elizabeth Zimmer, see "Elizabeth Zimmer" at http://www.newyorklivearts.org/artist/elizabeth_zimmer (accessed May 15, 2013); and Elizabeth Zimmer Works With Philadelphia Writers: Shock and Awe <http://thinkingdance.net/articles/2011/10/28/Elizabeth-Zimmer-Works-With-Philadelphia-Writers-Shock-and-Awe> (accessed May 15, 2013).

⁹ Gadamer, Hans-Georg. *Philosophical Hermeneutics*, trans. and ed., David E. Linge. (Berkeley: University of California Press, 1976), 68.

¹⁰ Gadamer *Philosophical Hermeneutics*, 4. See also Joann McNamara, "Dance in the Hermeneutic Circle,"

מעבר לקבר: שיחה על ג'יזל בין מעריץ לטירון". המאמר הוא למעשה שיחה שלי עם העורכת המייסדת של TD, ליסה קראוס, שבה השווינו את חוויותינו וגישותינו בעקבות צפייה בהפקה של ג'יזל בבלט פילדלפיה, בהתבסס על הקשר ויסודות היסטוריים.¹³ הבסיס שיש לי כחוקרת באקדמיה היה גם המקור לאתגרים מעניינים בכתיבת "קטעי חשיבה" שפורסמו ב-TD, שהסתמכו על בסיס זה אבל היה עלי לצמצם לאורך המתאים לפרסום עיתונאי ולנקוט סגנון כתיבה מתאים.¹⁴

לבסוף, במערכת של TD אנחנו מרבים לדון באוצר המלים שבו אנו משתמשים ובמשלב השפה המתאים לפרסום כזה; באתר אני מתערת מז'רגון אקדמי, אבל אני סבורה ששימוש במלה "גדולה" או לא נפוצה (אם זאת המלה הנכונה לאמירה שהטקסט מבקש להעביר), לא בתדירות גבוהה אלא מפעם לפעם, הוא מדיניות סבירה. בעולם של היום, שבו יש גישה נוחה לאינטרנט, קוראים יכולים לחפש במהירות את פירושה של כל מילה (אחרי הכל, הם כבר נמצאים באינטרנט כדי לקרוא את TD). מסיבות אתיות, איני יכולה להביא כאן דוגמאות ספציפיות על האופן שבו ניסיוני בכתיבה ובעריכה ב-TD השפיע על עבודתי עם כתבי *Dance Chronicle*, שאת מאמריהם אני עורכת. אני כן יכולה לומר, שבעבודתי אתם אני עומדת על כך שהשפה תהיה ברורה ושבמאמר יהיה תיאור חי של תנועה, גם אם הוא עוסק בנושאים מהעבר הרחוק. כמו כן, שאלות הנוגעות לגישה לאמנויות, סטטוס של אמנים, תפקיד האמנויות (ובמיוחד המחול) בתרבות, תמיכה כספית ותנאי עבודה של אמנים – כולן שאלות קריטיות כיום, שמזינות את כתיבתי העיתונאית ואת דיוני TD – מתעוררות לחיים מבחינתי כאשר אני מקבלת על עצמי מחקר היסטורי של מחול. אלה ערכים שמחזקים על ידי כתיבתי העיתונאית.

אני שמחה לחיות בשני עולמות של כתיבה. באריכות ובקצרה הם תומכים זה בזה, מגיבים לאספקטים שונים של העיסוק במחול ומספקים לי ערוצים רבים למימוש אהבתי לכתיבה על מחול.

הערה: גרסה של מאמר זה נמסרה במקורה לאגודה הישראלית לחקר המחול ב-28 במאי 2013, בספרייה הישראלית למחול. אני מודה לד"ר הניה רוטנברג על ההזדמנות שנתנה לי. אני מודה גם לד"ר רות אשל על ההזמנה לפרסם מאמר זה במחול עכשיו ועל עבודת התרגום.

הערות

¹ The News Manual: A Professional Resource for Journalists and the Media, <http://www.thenewsmanu->